

MICHAEL ENDE

JIM NĂSTUREL

și Lukas,
mecanicul de locomotivă

Traducere din germană de
Dragoș Dinulescu

Ilustrații de
Gaëtan Dorémus

ARTHUR

Cuprins

CAPITOLUL ÎNTÂI	
<i>În care începe povestea</i>	11
CAPITOLUL AL DOILEA	
<i>În care sosește un pachet misterios.</i>	18
CAPITOLUL AL TREILEA	
<i>În care e cât pe-aci să se ia o hotărâre nefericită, cu care Jim nu e de acord</i>	29
CAPITOLUL AL PATRULEA	
<i>În care o corabie cu totul și cu totul ciudată pornește pe ape, iar Lukas își dă seama că se poate bizui pe Jim Năsturel</i>	39
CAPITOLUL AL CINCILEA	
<i>În care ia sfârșit călătoria pe apă, iar Jim zărește copacii străvezii</i>	48
CAPITOLUL AL ȘASELEA	
<i>În care o căpățână mare și gălbejita aduce numai necazuri</i>	57
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA	
<i>În care Emma ar trebui să facă pe caruselul, iar cei doi prieteni ajung să cunoască un strănepot din partea locului.</i>	67
CAPITOLUL AL OPTULEA	
<i>În care Lukas și Jim dau peste niște inscripții misterioase</i>	78
CAPITOLUL AL NOUĂLEA	
<i>În care își face apariția un circ și cineva urzește câteva planuri mărșave împotriva lui Jim și a lui Lukas</i>	87

CAPITOLUL AL ZECELEA <i>În care pe Lukas și pe Jim îi pasc mari primejdii . . .</i>	95
CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA <i>În care, pe neașteptate, Jim Năsturel află taina vieții sale.</i>	111
CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA <i>În care începe călătoria în necunoscut, iar cei doi prieteni zăresc Cununa Lumii</i>	126
CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA <i>În care vocile din Valea Amurgului prind viață.</i>	133
CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA <i>În care Lukas e nevoit să recunoască că, fără micul său prieten, Jim, ar fi fost pierdut</i>	143
CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA <i>În care călătorii ajung într-un extraordinar tărâm de vis, în care dau de o urmă teribilă</i>	155
CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA <i>În care Jim Năsturel trece printr-o grea încercare . . .</i>	169
CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA <i>În care Uriașul Părelnic explică felul lui de-a fi și se arată recunoscător</i>	178
CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA <i>În care călătorii se despart de Uriașul Părelnic și, trezindu-se față în față cu Gura Morții, nu-și pot vedea mai departe de drum</i>	187
CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA <i>În care Lukas și Jim repară un vulcan mititel, iar Emma capătă o nouă infățișare</i>	197
CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA <i>În care un dragon de spătă veche o invită pe Emma la o plimbare pe înserat</i>	215
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA <i>În care Jim și Lukas ajung la o școală din Kummerland</i>	224

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA <i>În care călătorii ajung sub pământ și se bucură la vederea multor minunătii</i>	246
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA <i>În care prințesa din Mandala își spune povestea, iar Jim își ieșe din sările din pricina ei</i>	258
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA <i>În care Emma primește o decorație aleasă, iar călătorii au parte de un mic dejun îndestulător și cu totul deosebit</i>	272
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA <i>În care doamna Mahlzahn își ia rămas-bun, iar din Lummerland sosește o scrisoare</i>	287
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA <i>În care copiii își iau rămas-bun și este prinșă insula rătăcitoare</i>	302
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA <i>În care este sărbătorită logodna, iar carteia sfârșește cu o surpriză nemaiîmpomenită</i>	314

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care începe povestea

Tara în care trăia Lukas, mecanicul de locomotivă, se numea Lummerland și era una tare mică.

Era chiar neînchipuit de mică, mai ales dacă am compara-o cu oricare altă țară, să zicem cu Germania, cu toate țările Africii la un loc sau cu China. Era cam de vreo două ori mai întinsă decât o sufragerie de-a noastră și, în cea mai mare parte, era acoperită de un munte cu două creste, una mai semeară, iar cealaltă ceva mai măruntică.

De-a lungul și de-a latul muntelui ăstuia șerpuiau o sumedenie de drumuri, întinse peste felurite poduri și prin nenumărate trecători. În afara drumurilor, mai era o șină de cale ferată, destul de întortocheată și ea, ascunsă vederii în cinci locuri, prin tot atâtea tuneluri, și ajungând până pe cele două creste ale muntelui.

Însă în Lummerland erau și niște case. Cum altfel! Ce-i drept, erau doar două la număr: una aşa, ca toate casele, iar cealaltă cu o prăvălie la parter. Pe lângă ele, mai punești la socoteală și o gară mică, proptită la poalele muntelui, în care locuia Lukas, mecanicul de locomotivă. Asta în timp ce sus, pe munte, prinț între cele două creste, se înălța un castel.

După cum e lesne de văzut, țara asta, Lummerland, era destul de plină, iar de încăput nu prea aveau cum să încapă multe în ea.

Poate că ar merita să mai spunem că trebuia să umbli cu mare băgare de seamă prin aşa o țară, căci numai să fi pășit dincolo de granițele ei și îndată te-ai fi ales cu picioarele murate binișor. La urma urmelor, Lummerland nu era decât o insulă.

Iar insula asta fusese aruncată taman în mijlocul oceanului nemărginit, ale cărui valuri, și cele mari și cele mici, se spărgeau zi și noapte de granițele țării. E adevărat că apele astea se mai potoleau câteodată, iar pe întinderea lor, netedă și lucioasă, se oglindeau pe rând, noaptea și ziua, luna și soarele. Și, de fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, totul în jur arăta deosebit de frumos, sărbătoresc chiar. Astea erau clipele de care profita și Lukas, mecanicul de locomotivă, care venea pe plajă, se întindea pe acolo, pe undeva, și se bucura de priveliște. Nimici nu putea să spună de ce se numea insula asta Lummerland și nu altfel. Singura speranță rămânea ca, într-o zi, cineva să se apuce serios de treabă și să cerceteze și amânuntul ăsta.

Cum spuneam, în țara asta locuia Lukas, mecanicul de locomotivă, cu locomotiva lui. Acesteia îi zicea Emma și era o locomotivă tare destoinică, chiar dacă un pic de modă veche, căci era o locomotivă cu tender*. Ceea ce deranja mai mult la ea era poate faptul că era puțin cam pântecoașă.

Acum, sigur că oricine poate să vină și să întrebe: la ce bun o locomotivă ca asta într-o țară atât de mică?

Păi, orice mecanic de locomotivă are neapărat nevoie și de o locomotivă, căci altfel ce-ar mai conduce? Vreun lift?

* locomotiva cu tender este o locomotivă la care nu mai trebuie atașat wagonul acela, folosit la depozitarea și transportul combustibilului și al apei (tender), fiindcă aşa ceva este prevăzut din capul locului la construcția locomotivei, iar acum este parte din ea.

Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă

Ei, dacă ar fi aşa, nici nu s-ar mai chema mecanic de locomotivă, ci mecanic de lift. Cât despre mecanicii de locomotivă, aceștia nici nu-și doresc să fie altceva decât mecanici de locomotivă. Atât și nimic mai mult. Ca să nu mai spun că în Lummerland nici nu se găsea vreun lift.

Lukas, mecanicul de locomotivă, era mic de stat, plinuț și îl interesa prea puțin faptul că cineva i-ar fi găsit sau nu vreun rost locomotivei lui. Purta o șapcă cu cozoroc și o salopetă. Ochii îi erau la fel de albaștri ca cerul senin, de vreme bună, de deasupra insulei Lummerland. Fața și mâinile îi erau însă aproape pline de negreală, de la ulei și de la funingine. Și chiar dacă se spăla zi de zi cu un săpun special, pentru mecanicii de locomotivă, nu reușea să înlăture chiar aşa de bine toată funinginea. Și asta pentru că funinginea îi intrase adânc sub piele în toți anii în care, zi de zi, Lukas se umplea iar și iar de negreală. Când râdea – și o făcea destul de des –, între buze îi răsăreau o mandrețe de dinți albi și strălucitori, cu care se și încumeta să spargă orice nucă sau alună. În plus, în urechea stângă,

Lukas purta prinț un cercelus de aur și mai mereu îl vedea pufăind dintr-o pipă mare, înfipătă în colțul gurii.

Chiar dacă Lukas nu era cine știe ce munte de om, avea totuși niște puteri, aşa, mai deosebite. De exemplu, dacă voia, putea să îndoieie o bară de fier, înnodând-o într-o fundă. Atât că nimeni nu știa prea bine cât de puternic era Lukas și asta fiindcă lui îi plăceau liniștea și traiul pașnic, iar puterea nu trebuise să și-o pună niciodată la încercare.

În afara de asta, aşa, în particular, Lukas era și puțin artist. Un artist al scuiptului, căci nimereau atât bine flacără unui chibrit aprins de la o distanță de vreo trei metri și jumătate, de ajungea s-o și stingă. Si asta încă nu era nimic. Se mai pricepea el la încă un lucru, unul pe care nimeni de pe lumea asta nu l-ar fi putut face: să scuipe în buclă.

În fiecare zi, Lukas își conducea locomotiva de câteva ori de-a lungul șinei șerpuite de cale ferată, trecând prin cele cinci tuneluri, dintr-un capăt al insulei în celălalt și înapoi, fără ca vreodată să i se întâmple ceva

dezn de luat în seamă. Emma pur și simplu pufăia și șuiera de plăcerile. Iar uneori putea fi auzit chiar și Lukas fluierând încetisoară un cântecel, aşa, ca pentru el, de se ajungea până la urmă să-l șuiere în duet cu locomotiva, un lucru care devinea tare amuzant. Si asta mai cu seamă când treceau prin câte un tunel, căci acolo cântarea lor răsună, nu glumă.

Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă

În afara lui Lukas și a Emmei, în Lummerland mai locuiau câțiva oameni. Cum ar fi regele, cel care domnea peste întreaga țară și trăia în castelul înghesuit între cele două creste ale muntelui. Se numea Alfons al XII-lea Fără un Sfert, pentru că se și născuse la ora douăsprezece fără un sfert. Despre el se putea spune liniștit că era un conducător destul de bun. Oricum, nimeni nu putea spune despre el că ar fi avut vreo metehnă, pentru că, în definitiv, nu prea putea să spună nimeni absolut nimic despre el.

De cele mai multe ori, era la castel, de unde – purtând coroana pe cap, înfășurat într-un halat din mătase roșie și cu picioarele înfipătă în niște papuci de casă, cu model scoțian – dădea mereu telefoane. Iar pentru o asemenea îndeletnicire avea și un telefon impunător, tot numai din aur.

Regele Alfons al XII-lea Fără un Sfert avea doi supuși, dar asta doar aşa, dacă nu-l punem la socoteală și pe Lukas care, de fapt, nu era un supus adevărat, ci un mecanic de locomotivă.

Unul dintre cei doi supuși era un domn pe nume Ärmel, care mai tot timpul putea fi văzut plimbându-se cu o pălărie din acelea tari pe cap, numită gambetă, și cu o umbrelă strânsă și aninată de braț. El era cel care locuia în casa cea obișnuită, ca toate casele, și, lucru mai puțin important în Lummerland, trăia fără să aibă vreo ocupație deosebită. Se plimba doar și, ce mai încoaice și-ncolo, era și el prin preajmă. Era de meserie supus și fusese învățat să se lase condus. Uneori mai deschidea și umbrela pe care o tot căra cu el, dar asta se întâmpla numai când îl prindea vreo ploaie. Si adevărul e că despre domnul Ärmel nici nu se mai poate spune mare lucru.

Cel de-al doilea supus era o doamnă, una cu totul și cu totul de treabă. Chiar dacă plinuță, chiar grăsuță binișor, nu se putea spune despre ea că ar fi fost cât Emma, locomotiva. Era roșie în obrajii, de parcă ar fi purtat pe față două mere roșii și se numea doamna Waas, cu doi a. Se prea poate ca vreun strămoș de-al ei să fi fost ceva mai împleticit la limbă, lungindu-și numele atunci când și-l spunea, ceea ce-i făcuse pe oameni să-l spună și să-l scrie pur și simplu aşa cum îl auzeau pe el că și-l rostește. Și uite aşa și rămăsese.

Doamna Waas locuia în cea de-a două casă de pe insulă, cea cu o prăvălie la parter, de unde puteai cumpăra tot soiul de lucruri utile: gumă de mestecat, ziare, şireturi pentru ghete și pantofi, lapte, suporturi pentru încăltămintea din casă, unt, spanac, ferăstraie, zahăr, sare, baterii pentru lanterne, ascuțitori pentru creioane, portofele în formă de pantaloni scurți, bombonele mici și colorate, amintiri de vacanță, lipici universal... Pe scurt, de toate!

Ce-i drept, amintirile de vacanță nu fuseseră aproape niciodată cumpărate, fiindcă nici picior de călător nu călcase prin Lummerland. Noroc cu domnul Ärmel care mai cumpăra din când în când câte una, aşa, mai mult din politețe și pentru că tot erau lucrurile astea destul de ieftine, fiindcă altfel nici vorbă să aibă nevoie de ele. De ocaziile astea profita și el ca să mai stea puțin la taifas cu doamna Waas.

Ah, și să nu uit: regele nu putea fi văzut decât în zilele de sărbătoare, în celealte fiind ocupat mai tot timpul cu treburile domnitului. Altfel stăteau lucrurile în zilele nelucrătoare, când, exact la douăsprezece fără un sfert, se ieșea în dreptul ferestrei, de unde făcea prietenos cu mâna. Asta era și momentul când supușii săi se bucurau și ei, aruncând cu pălăriile în sus, iar Lukas o lăsa pe Emma lui să șuiere voioasă. Sărbătoarea continua cu servitul înghețatei de vanilie. Asta în zilele obișnuite de sărbătoare,

Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă

pentru că în cele special aveau la masă chiar înghețată de căpșuni. Înghețata era comandată de rege tocmai la doamna Waas, recunoscută pentru măiestria în prepararea înghețatei.

Una peste alta, viața era liniștită și fericită pe insula Lummerland, dar asta n-a ținut decât până într-o bună zi... Așa, și, de fapt, cu asta chiar începe adevărata noastră poveste.

